

'Applaus' van Circus Ronaldo verdient jouw warmste applaus ****

[Els Van Steenberghe](#)

Zelden was een bezoek aan het circus zo intiem, zo ontwapenend en zo magisch als het bezoek dat je aan Circus Ronaldo brengt in *Applaus*.

We weten niet wat u uitspookte vrijdagavond (we hoeven dat ook niet te weten) maar wij schuifelden en struikelden sakkerend door de pikdonkere bosjes van het Marie-Hendrikapark in Oostende. Terwijl we hoopten dat er geen struikrovers, dinosaurussen, BV's of ander raar gespuis ons vanuit de struiken zou bespringen, focusten we op de lichtjes aan het einde van die 'bosjestunnel': de feeëriekke lichtjes waarmee de tent van Circus Ronaldo verlicht is.

Die tent was - *covid-19 be damned* - nooit leger dan het voorbije voorjaar. Maar vanuit die lege piste en de leegte in de harten van de circusfamilie die omheen de piste in woonwagens leeft, groeide alsnog een voorstelling. 'Zie ons hier nu zitten, radeloos en verloren...', vanuit die idee ontstonden een parcoursvoorstelling die bestaat uit zeven miniatuurtjes. U mag het ook zeven portretten van de vereenzaming noemen. Al klinkt dat werkelijk te negatief. Elk portret is verluchtigd met een lied, een acrobatennummer, een grap of een lachband en de

sprakeloos makende wanhoop van een mens die gedwongen wordt om te stoppen met datgene waar hij van houdt en waarvoor hij leeft.

“Elk portret is verluchtigd met een lied, een acrobatennummer, een grap of een lachband en de sprakeloos makende wanhoop van een mens die gedwongen wordt om te stoppen met datgene waar hij van houdt en waarvoor hij leeft.”

Applaus © Frauke Verreyde

Je betreedt met je bubbel van maximum tien personen het terrein en wandelt automatisch naar het enige teken van leven dat je ziet: een man met een gieter die zijn woonwagen besproeit. 'Het regent niet hé, 't is iets...' Dat klinkt banaal. Dat is het allerminst. Deze bloedmooie scène van Pepijn Ronaldo is minutieus vervlochten in een circusfamilieverhaal waar je de volgende 48 minuten doorheen geloodst wordt, langs de waslijnen vol witte onderbroeken en frivole onderlijfjes. Je bubbel wordt beschouwd als dat kluitje mensen dat blijkbaar niet wist dat alle voorstellingen geannuleerd werden. Als troostprijs krijg je een blik achter de schermen waar het geblutste leven gewoon verdergaat.

Applaus © Frauke Verreyde

Je belandt eerst in een prachtige, haast antiek ogende woonwagen met een donkere, houten vloer, gouden schemerlampjes, glitterjurkjes die werkloos langs de wanden hangen, kanten gordijnen én een meisje-in-ondergoed (een ontwapenende Marjolijn Midori) in de bedstee. 'Mogen jullie wél al naar buiten? Ik nog niet... Mag ik voor jullie een liedje zingen? Ja?!' Ze zingt glunderend. En ze wordt stijlvol begeleid door het meubilair... Voilà. Die tovenarij ontsproten aan de ongebreidelde verbeelding van de Ronaldo's maakt elke scène tot een hoopvol glanzende parel met een kern van verslagenheid.

Je ontmoet onder meer een tot 'meester-afwasser' vervelde acrobate, een gewiekst manusje-van-alles (de talentvolle komiek-in-volle-ontluiting Corneel Didier) en een depressieve directeur (een indringende Karel Creemers) die de verloren gelopen toeschouwers meteen een bijzondere rol geeft...

“Je staat letterlijk oog in oog met een wereld die niet echt kan zijn en het toch is. Dat is magie.”

Alle ontmoetingen zijn betoverend door de context. Circus Ronaldo verplicht je tijd te nemen voor de details nu het grote verhaal op pauze werd gezet. Je kijkt je ogen uit in en omheen de woonwagens. In het 'kantoor-tje' van de directeur, bijvoorbeeld, dient een verroest soepblik als verzamelpot voor facturen. En in de woonwagen van de grootvader die ooit clown was en nu verdort zonder de lach van het publiek, ontvangt Danny Ronaldo je. Hij vertolkt op een tedere, indringende manier de verbijsterde kunstenaar die zijn kunststroken gelukkig niet - nooit! - verleerd. Ondanks een door weemoed getekend gezicht doen zijn handen waarin ze excelleren: ontwapenend en verrassend entertainen met ogenschijnlijke ordinaire spullen... Je staat tijdens alle ontmoetingen letterlijk oog in oog met een wereld die niet echt kan zijn en het tóch is. Je wordt gefopt op anderhalve meter. Dat is magie.

Applaus © Karin Jonkers

Met *Applaus* reanimeert Cicus Ronaldo de magie die dit voorjaar vermorzeld werd onder de coronapletwals. Zelden was een circusvoorstelling zo intiem van opzet en zo groots van effect. Door de doordachte opeenvolging van de scènes - Danny Ronaldo tekende voor de regie - krijg je nergens echt de kans om te applaudisseren. Maar je wilt niets liever dan dat. Je beseft dit pas wanneer je terug aan de andere kant van het hek staat. Even onthand als deze artiesten vandaag zijn.

Toen we buitenkwamen, bleek ook het toegangstentje tot het terrein verdwenen. De hele omgeving was zo zwart als Pekkies vacht. Gelukkig gloeiden we na van alle magie.

Applaus van Circus Ronaldo is dit najaar nog te zien in Aarschot, Dendermonde, Dadizele en Heist-Op-Den-Berg. Alle info: fransbrood.com en circusronaldo.be